

Opgformulering: Redegør for flere forskellige analyser som behandler ritualer og social erindring. Diskuter begreberne, og illustrer med empiriske eksempler.

1. Indledning.....	2
2. ”Proces” og ”resultat”	2
3. Redegørelse.....	3
4. Proces.....	5
4.1 Ritual.....	5
4.2 Social erindring.....	8
5. Resultat.....	9
5.1 Ritual.....	10
5.2 Social erindring.....	12
6. Afrunding.....	12
7. Kilder.....	14

1. Indledning

Jeg vil i min opgave tage udgangspunkt i en problematik, som har kørt mange år i antropologien, nemlig hvilken værdi en analyse, på den ene side har, hvis de mennesker den handler om ikke kan genkende sig selv i den, og på den anden side, hvilken værdi den har, hvis den ikke når ud over informantens egen opfattelse.

Jeg vil forsøge at forene de to retninger, fordi jeg mener, at en god analyse bør indeholde elementer af begge dele. Det skal ikke forstås sådan, at en analyse nødvendigvis bør indeholde noget informanterne ikke kan genkende sig selv i, men jeg mener, at det er en forudsætning for en god analyse, at forfatteren, i det omfang han selv har skabt sine analytiske begreber, er i stand til at forsvare de værktøjer og metoder, han har brugt i sin analyse. Den del af processen kan man ikke forvente, at informanterne kan genkende sig selv i. Omvendt er det også et vigtigt element, at man på trods af brugen af abstrakte analytiske værktøjer er i stand til at bringe sin analyse ned på et niveau, hvor informanten gennem det færdige resultat kan genkende sig selv.

For at belyse min påstand om, at en god analyse bør indeholde begge dele, vil jeg tage udgangspunkt i to begreber: *ritualer* og *social erindring*. Her vil jeg se på tre forfatters bud på, hvordan disse begreber bliver brugt som værktøjer i konkrete analyser, samt hvordan deres analytiske begreber kædes sammen med den empiri, de benytter. De tre analyser jeg har valgt at kigge på, er Dominic Bryans "Orange Parades" Paul Connertons: "How Societies Remember" og David Kertzers: "Ritual, Politics and Power."

2. "Proces" og "resultat"

Jeg vil inddele min behandling i to dele ved at fokusere på *processen* som den ene og *resultatet* som den anden. I praksis kan det være umuligt at skille de to fra hinanden, men ved at se dem som analytiske kategorier, vil jeg prøve at placere de tre analyser i forhold til processen; -den del hvor de analytiske begreber udvikles, præsenteres, og bruges- og resultatet; -den del hvor begreberne kædes sammen med konkrete empiriske eksempler som understøtter og bekræfter forfatterens projekter.-

For at forstå min pointe må vi se på proces og resultat, som to forskellige funktioner i en analyse. Et eksempel til at belyse det kan være en patients besøg hos lægen. Skal en patient for eksempel selv kende til alle lægekunstens regler og metoder for at kunne blive helbredt? Nej, for patienten vil det være nok at have tillid lægen og dermed nå til en erkende at lægen må have gjort det rigtige, såfremt patienten siden hen bliver rask. Altså er det for patienten resultatet, der er det afgørende. Det samme gælder inden for antropologien. Man kan spørge sig selv; skal informanten så nødvendigvis kende til vores metoder og værktøjer for at stole på at vores undersøgelser er troværdige? Nej, For dem er det ikke processen men resultatet, der er sammenligneligt og kan overbevise dem om, at analysen er troværdig.

Derimod forholder det sig anderledes med selve processen end det ville gøre hos lægen. Og det er her, det bliver spændende i antropologien. Vi har nemlig i modsætning til lægen mulighed for helt selv at skabe det værktøj, vi vil bruge. Dette er klart en fordel og en hjælp til at nå ind til kernen i det, vi undersøger. Men netop det at vi har adgang til selv at definere vores værktøjer, betyder også, at det i endnu højere grad er en forudsætning, at vi også er i stand til at redegøre for vores brug af værktøjet. Da valget af redskaber er forskelligt fra analyse til analyse, er det selvfølgelig klart at vi hver gang må sørge for at klargøre hvilke redskaber vi har benyttet. Gennem analysen er det derfor afgørende, at vi definerer præcist, hvad vi mener, når vi benytter en bestemt analytisk term til at organisere vores data ud fra. På den måde er vores mere frie valg af værktøjer med til at gøre selve processen mere kompleks, og selvom man ikke kan forvente at informanten forstår denne del, er det alligevel nødvendigt at kunne redegøre for måden, vi er gået frem på, i en given analyse. Derfor mener jeg, at det ikke blot er resultatet, men i lige så høj grad processen som udgør en vigtig del af analysen.

3. Redegørelse.

De tre forfattere jeg har valgt at tage udgangspunkt i, har det til fælles, at de mener, at rituelle hændelser og symbolske fremstillinger ofte er nøgleelementer i både konstruktionen og opretholdelsen af kollektiv identitet.(a) Ud fra det forsøger de på hver sin måde, at forklare styrken og kontinuiteten i ritualer og performance.. Kertzer og Bryan

har yderligere det til fælles, at de i deres analyser opløser dikotomien mellem form, og indhold. De mener begge at ritualer ikke kun hører til i primitive samfund, men tværtimod i høj grad er betydningsfulde i moderne samfund. Hvor Kertzer går ud fra eksempler på symboler i politik ved generelt at se på ritualer i vestlige samfund, ser Bryan mere konkret på et bestemt ritual nemlig de Nordirske orange parader.

Bryan viser gennem sin monografi, hvordan paraderne i Irland har eksisteret gennem 300 år, og op gennem tiden har været genstand for mange forskellige forsøg på at definere hvad, og hvordan de skal fremstå som symboler. Han ser paraderne som ritualer, og viser at de på den ene side har en fast form, i den forstand at mens verden har ændret sig, har paraderne haft status som noget uændret og kontinuert. Samtidig understreger han, at der internt forgår en kamp, som ikke kun handler om oppositionen mellem katolikker og protestanter, men at der også internt blandt protestanterne, findes mange modstridende interesser. Disse forhandles blandt andet gennem paraderne. Kertzer fokuserer også på kampen om ritualernes betydning. Han benytter, tre karakteristika ved de symboler som indgår i ritualer, nemlig kondensering, flertydighed og multivokalitet. Ved hjælp af disse tre egenskaber argumenterer han for, at ritualerne både er med til at skabe kontinuitet men også indeholder kimen til at skabe ændringer i sig. Han argumenterer ved at se symboler som et klassifikationssystem for, hvordan de symboler, som omgiver ritualerne, er nødvendige for, at folk kan forholde sig til dem og tillægge dem afgørende betydning. Dette viser Kertzer ved hjælp af en række eksempler, hvor symboler har spillet en afgørende rolle på den politiske scene.

Også Connerton behandler ritualer og deres betydning, men hans fokus er ikke på ritualerne i sig selv men snarere på, hvordan en gruppes hukommelse videreføres og opretholdes. Han argumentere for, at det er en forudsætning for at være en del af en social orden, at man har en fælles erindring (Connerton 1989:3) Hans projekt er at vise at centrale værdier og færdigheder bliver overført gennem det ikke diskursive, og på et ikke bevidst kropsligt plan. De bliver aldrig eksplicit formuleret. Og det gør dem svære at ændre.

På den måde kan man sige, at alle tre forfattere forsøger at forklare kontinuitet og styrke i ritualer og performance, men med forskellige begreber som redskaber i analysen og i høj grad med brug af forskellige metoder i forhold til empirien. Jeg vil nu se, hvad analyserne

kan med deres forskellige indgangsvinkler ved at fokusere på hvordan ritualer og social erindring behandles i konkrete analyser.

4. Proces

Ofte er det område antropologer forsker i meget komplekst. Der er ikke to felter der er ens, på samme måde som heller ikke to analyser der præsenterer det ens. Derfor er det vigtigt at vi hver gang vi benytter en bestemt begreb får redegjort for præcist, hvordan vi bruger det, og hvad vi mener, når vi bruger det. Vi står ikke bare, og skal levere et resultat der i den sidste ende er godt nok, vi skal, gennem hele processen kunne vise hvordan, vi kommer frem til vores resultater. jeg har valgt at kalde det en proces, for at vise at det er noget der sker løbende, og at der er tale om en udvikling i samspillet mellem vores teori og den empiriske data, vi er i besiddelse af.

4.1 Ritual

Både Kertzer og Bryan er enige om, at ritualer hjælper med at skabe solidaritet mellem grupper, hvor konsensus ikke er tilstede. (Kertzer 1988:14 og Bryan 2000:19) De er også enige om, at symboler har en afgørende betydning i forhold til ritualer, og at ritualer ikke kun er noget, som spiller en rolle i mere tilbagestående samfund. Kertzer siger om ritualer:

”I define rituals as a symbolic behaviour that is socially standardized and repetitive.” (Kertzer 1988:9)

Men han understreger også, at symbolerne, som ritualer er omgivet af er afgørende. Han siger videre:

”Standardized repetitive action lacking such symbolisation is an example of habit or custom and not ritual.” (ibid.)

Denne definition ligger tæt op ad Bryans. Bryan tager udgangspunkt i, at ritualer ligger et sted mellem handling og mening. Han siger:

*“Ritual is a formalised, apparently standardised and structured action
- But then so is much of social life it is invariantly rule-bound and as such
appears to be unchanging. Rituals gives the impression of continuity.”
(Bryan 2000:18)*

Pointen her, er at styrken i ritualerne ligger i at de *ser ud som om*, de er på samme måde, som de altid har været.

Fælles for Kertzer og Bryan er også, at de fokuserer på både det uforanderlige og det fleksible i ritualerne. De mener begge, at styrken ligger i idéen om, at formen, som noget fast og uændret, skaber kontinuitet, mens man alligevel internt i ritualerne konstant kæmper om at præge symbolerne. Det er altså ikke i selve indholdet, vi skal finde de store forskelle på de to, men ser vi derimod den måde, de udvikler deres begreber på, er forskellen til at få øje på. Hvis vi skal se på Bryans ritualbegreb, kan man sige, det ikke er nær så eksplicit formuleret som Kertzers. Bryan tager udgangspunkt i andre teoretikere og relatere efterfølgende mere konkret til sin empiri. Man får her indtrykket af at udviklingen sker løbende, og i et samspil mellem teorien og empirien. Han kommer ikke med en klar definition men forholder sig til, hvad andre har sagt i forhold til de begreber, han bruger i sin analyse. For eksempel ønsker han, ligesom Durkheim, at undersøge ritualets betydning for samfundet, men tager dog afstand fra både Durkheim og Radcliffe-Brown på det punkt af han ikke mener ritualer er til fordi deres funktion er at opretholde samfundet. Han henviser i stedet til Humphrey Laidlaw, der ligesom han selv, forsøger at gøre op med dikotomien mellem form og indhold i ritualer.

Et eksempel på hvordan Bryans begreber udvikles i samspil mellem teori og empiri ses i måden han definerer ”respectable orangeism” Han skriver:

“He [James C. Scott] argues that what he calls the ‘public transcript’ of the relationship between the powerful and weak does not reveal the totality of that relation. [...] Public appearance will be dominated by the self-image of the dominant and will rarely be opposed. This self-image in

orangeism is what I will consistently describe as 'respectable orangeism'.” (Bryan 2000:22)

Her ser vi, hvordan han bygger videre på andre teoretikers definitioner, men også at han får dem præcist knyttet til sin egen empiri. Selvom han ikke eksplicit får formuleret sin egen teori, er man ikke i tvivl om hvad han selv mener når han benytter forskellige begreber i sin analyse.

Ved læsning af Kertzers analyse ser vi en anden måde at udvikle begreber på. Han er mere eksplicit i sine definitioner, og hans teori er i sig selv lettere at forholde sig til end Bryans fordi den ikke er uløseligt forbundet til en bestemt empiri. Til gengæld har man ikke den samme følelse, af at der sker en løbende proces eller et samspil mellem teori og empiri. Kertzers udvikling af begreber giver et indtryk af, at teorien og empirien er to ting, der ikke har meget med hinanden at gøre i selve processen. Et eksempel er hans teori om, at symboler er en form for klassifikationssystem. Han argumenterer for, at dette system er et *schema*, som et hvert individ er i besiddelse af. Schemaet gør os i stand til at kategorisere, og sortere alle de indtryk vi får, på en måde så vi er i stand til at forholde os til hele den sociale verden. (Kertzer 1989:80) Han siger:

“The person who employs an inappropriate schema can pay a high price. In battle the soldier who divides people up by the colour of their hair rather than the colour of their uniform may not live to make another schematic mistake.”
(Kertzer 1989:81)

Kertzers argumentation med eksemplet med soldaten er lidt sødt. Man sidder med et lille smil på læben bagefter og er egentlig overbevist og har fanget hans pointe. Men spørgsmålet er nu, hvad en analyse skal, for at overbevise læseren om troværdigheden. Er det nok, som Kertzer, at appellere til en logisk anerkendelse af, at han har ret, blot fordi læseren med det samme kan sætte sig ind i konsekvenserne af soldatens fejltagelse. Han forklarer sin teori, men viser ikke empirisk hvad han mener. Der er ikke noget direkte forkert i Kertzers fremgangsmåde, men jeg savner at se et samspil mellem udviklingen af

begreber og et mere konkret empirisk materiale. Han viser hvordan han er kommet frem til sine teser ved hjælp af tænkte situationer. Jeg savner at kunne følge processen og forstå hvordan han er kommet frem til teserne ud fra det empiriske materiale, han er i besiddelse af. De konkrete empiriske eksempler præsenteres dog senere i analysen, men stadig ikke med den samme tæthed mellem teori og empiri, som vi finder hos Bryan. Man kan sige at selve processen med at præsentere begreber, kan gøres på mange måder og med meget eller lidt empirisk materiale som supplement. Man kan sige at Bryan med sit begrænsede felt kan gå mere grundigt og konkret til værks, mens Kertzer med sin indgangsvinkel er i stand til at dække et større område og dermed svare på et mere bredt spørgsmål. Begge dele har sine fordele og ulemper, men personligt foretrækker jeg dog Bryans fremgangsmåde, da jeg synes han præsterer at skabe en meget fin balance mellem sine analytiske redskaber og den empiriske data han præsenterer

4.2 Social erindring

Også Connerton har en interessant teoretisk indgangsvinkel. Han forsøger at belyse hvordan gruppers hukommelse opretholdes og videreføres i et samfund. Men han bygger hele sit argument op på en antagelse om, at der i en hver gruppe eksistere en fælles erindring. Han skriver:

“Participants in any social order must presuppose shared memory [...] and images of the past are sustained by performances.” (Connerton 1989:3)

Denne antagelse kommenterer han ikke yderligere udover at, henviser til at der er mange andre der før har beskæftiget sig med det. Umiddelbart synes jeg det er et brist i hans analyse at han baserer det hele på en antagelse, han ikke forholder sig til. Det giver hele analysen et præg af hypotetiske overvejelser mere end reel analyse. Alligevel er han værd at tage med i en sammenligning, fordi han udvikler sine begreber ved hjælp af andre begreber, hvilket jeg synes er en interessant fremgangsmåde. For eksempel viser han hvad social erindring er ved hjælp af at beskrive *comemorative ceremonier*, og ser igen på *comemorative ceremoniers* virkning, ved at se på, hvordan *kropslig praksis* indlejres i

kroppen gennem disse ceremonier. For at undersøge hvordan kropslig praksis indlejres stiller han yderligere to begreber op foran hinanden, nemlig *inscribing practice* og *incorporating practice*. Herom skriver han:

“In suggesting more particularly how memory is sedimented or amassed, in the body, I want to distinguish between two fundamentally different types of social practice.” (Connerton 1989:72)

Her præsenterer han *incorporating practice* som; et smil, et håndtryk eller den måde vi taler på når vi henvender os til nogen vi ikke kender. *Inscribing practice* dækker over de moderne redskaber vi har til at fastholde informationer, fx bånd computere, encyklopædier. Dette dækker over måden at fastholde informationer i en konkret og eksplicit formuleret form. Hans pointe er at *inscribing practice* dækker over det der eksplicit kan formuleres, mens den inkorporerede indbefatter alt det man gør ureflekteret. Netop det ureflekterede er det der føres bedst videre i samfundet fordi det er vanskeligere at konfrontere eller ændre. Hans pointe er at social erindring formidles til os, ikke bare gennem indholdet i det vi tænker og gør, men også gennem måden at gøre det på. Connerton bruger gennem hele analysen fremgangsmåden med at vise ting ved hjælp af modstillinger. Hans udvikling af begreber sker gennem hele analysen ved at han stiller begreber op overfor hinanden for at belyse hvad han mener, men man spekulerer ofte på hvordan hans teorier vil virke i den virkelige verden. I forhold til Kertzer og Bryans teoretiske indgangsvinkler, appellerer Connerton meget til videre tænkning med sin mere kognitive tilgang.

5. Resultat

En afgørende ting i forhold til resultatet af en analyse er, at folkene i analysen kan genkende sig selv. Jeg mener ikke nødvendigvis, at en analyse bør komme ud over det, informanterne selv ved, men det er derimod afgørende, at vi ikke kun forstår informanterne men også konkret i analysen er i stand til at formidle vores viden på en måde, så en læser kan se, hvad vi mener. I etnografiske analyser er der stor forskel på,

hvordan man vælger at vise dette. Et konkret eksempel, der belyser forskellen, ses i den måde Kertzer og Bryan vælger at vise de kampe, der foregår indenfor ritualer.

5.1 Ritual

Kertzer tager fat på drabet på den italienske politiker Aldo Moro, og argumentere for at dét at fejre hans død med en mindehøjtidelighed har en afgørende symbolsk betydning for hans partifæller, men at det har en ligeså afgørende betydning for den afdødes pårørende, at hans død netop ikke skal bruges i nogen form for politisk kampagne. Med eksemplet viser han, hvordan en handling kan bruges på flere måder, og at der er modstridende interesser i kampen om, hvad politikerens død skal symbolisere. Kertzer viser ikke, hvordan disse symbolske handlinger virker, på folk der ser dem, på trods af at han i sine teoretiske overvejelser tager fat i hvordan evnen til at tolke symboler er indlejret i individet. Hans projekt er så bredt og overordnet, at han slet ikke når ned til den enkelte aktør i sine empiriske eksempler. Man kan sige at han fokuserer på hvordan symboler skabes, men ser ikke på hvordan de modtages. Dermed tildeles aktøren en meget lille rolle i hans empiriske fremstilling.

Bryans indgangsvinkel er en anden:

“My approach is to examine the more conscious and overt political pressures exerted on the twelfth.” (Bryan 2000:154)

I modsætning til Kertzer fokuserer Bryan på hvordan folk selv ser situationen, og tillægger aktøren en større rolle. Bryan ser også på hvordan der kan være modstridende interesser indenfor samme felt, og hvordan, ikke alle deltagere i samme ritual, har samme formål med deltage. Dette viser han her:

“The events at Scarva, however also show some of the contradictions found at the twelfth. In a neighboring field, discreetly hidden by trees, is a large marquee containing a bar. Blackmen and bandsmen, with their female following wander down to the bar out of sight of the main event.

Whilst elderly men support a pint of beer, teenagers are found sitting in groups or with a partner polling about in the grass. Just as with the twelfth the previous day, thirteenth is as much about drinking as it is about protestant temperance and as much about teenage sexuality as it is about loyalty to the throne.” (Bryan 2000:154)

Han beskriver detaljeret hvordan folk praktiserer ting. Dette gør at man ikke er i tvivl om hvad han vil vise med sine empiriske eksempler.

Et problem ved Bryan er dog at en stor del af hans empiriske materiale er noget der ligger længere tilbage i historien. Det kan ofte være forbundet med usikkerhed, at basere en analyse for meget på ting der ligger længere tilbage i historie, netop fordi der er begrænset adgang til at skabe et nuanceret billede af, hvad der er sket. Bryan præsterer dog at nuancere, på en måde så meningene er bredt repræsenteret. For eksempel ses det i hans måde at dække debatten omkring bands rolle i paraderne. Man får her et indtryk af at debattens holdninger er bredt præsenteret, for eksempel citere han en ung unionist, en engelsk besøgende, et bandmedlem, og uddrag fra et brev til Belfast Newsletter. (Bryan 2000:66-69) Igen hænger hans valg af eksempler, som alle er uddrag fra avisen, sammen med hans projekt i analysen, men da hans projekt i høj grad drejer sig om at vise hvordan paraderne har set ud gennem de sidste 300 år, er det selvfølgelig en stor del af hans data som skal findes i litteraturen og ikke kun i felten. Dette ser jeg i sig selv som en svaghed i en analyse, netop på grund af den begrænsede adgang til data. Man fristes næsten til at bruge Connertons begreber *inscribing* og *incorporated practice* til at illustrere hvordan der kan være stor forskel på, om man tager udgangspunkt i avisens eksplicitte formidling, eller om man ser på den måde folk i praksis forholder sig til en situation.

Ud over dette, synes det er en klar ulempe at han vælger at præsentere stort set hele Irlands historie omkring paraderne ud fra én kilde, Belfast Newsletter. Valget af citater synes at vise meget godt, hvad Bryan ønsker at vise, men man kan undre sig over, om en avis med egne interesser skulle kunne give et repræsentativt billede af det samfund og de ritualer, Bryan forsøger at tegne et billede af.

På baggrund af eksemplerne kan vi se hvor afgørende empirien er for resultatet i en analyse. Empirien er den del som bekræfter eller afkræfter de teoretiske overvejelser man har gjort sig gennem processen..

5.2 Social erindring

Ser vi på Connertons sociale erindring, står det lysende klart frem som et analytisk begreb, men kommer ikke ind på hvordan den enkelte informant rent konkret er med til at videregive denne sociale erindring. Man kan spørge sig selv om Connertons teori ville holde i praksis, men ud fra hans analyse, er det ikke til at se. Gennem analysen bruger han en sporadisk blanding af empiri og tænkte eksempler, men empirien er ikke central for ham. Som jeg ser hans bog er det ikke en rigtig etnografisk analyse. Hans analyse er dog heller ikke at betegne som en monografi men nærmere et essay, hvilket betyder at han går mere teoretisk til værks. Til forskel fra monografierne som indeholder en væsentlig empirisk del, indeholder Connertons essay nærmere ræsonnementer og teoretiske overvejelser. Man kan sige at Connertons bog har den del jeg kalder processen, hvor han udvikler og forsvare en række analytiske begreber og på en højt abstraktionsniveau forsøger at løse en problem. Men den har ikke selve resultatet, hvor man empirisk understøtter sin teori på en måde så aktøren let kan finde sig selv i analysen. Connertons essay er nok en form for analyse, men ikke en etnografisk analyse på samme måde som Kertzer og Bryans. Jeg synes ikke den lever op til det jeg forventer af en analyse da den mangler et resultat i form af den empiriske data som kan bekræfte teorien.

6. Afrunding

Jeg har i min opgave argumenteret for, hvordan en analyse bør indeholde to dele. Processen, hvor man præsenterer sine teoretiske værktøjer og viser hvordan man vil bruge dem, og resultatet som den del hvor man får analysen ned på et niveau hvor aktøren i analysen kan genkende sig selv, og hvor forfatterens projekt bekræftes ved hjælp af indsamlet empirisk data.

Jeg har forsøgt at vise hvad jeg mener ved hjælp af tre konkrete forfattere som på hver sin måde benytter begreberne ritual og social erindring i deres analyser. Jeg har forsøgt både at fokusere på analyserne komparativt, men også ved hjælp af analysernes empiriske

eksempler at vise hvordan de hver for sig forholder sig til deres begreber, og den empiri som understøtter dem.

Hvis man kort placere de tre forfattere i forhold hinanden kan man sige at vi har Connerton i den ene ende. Han forholder sig teoretisk til feltet, men har til gengæld har skabt en model der er god at tænke med og god rent kognitivt. I den anden ende ligger Bryan som ikke er gået så dybt rent teoretisk, men til gengæld har skabt en fin balance mellem den teori han har brugt og det empirisk materiale han i monografien har præsenteret. Midt i mellem ligger Kertzer. Hans teoretiske indgangsvinkel er detaljeret og han underbygger analysen med empiriske eksempler, men på en så overordnet måde at den enkelte informant ikke får en nævneværdig rolle i hans analyse.

Går vi tilbage til eksemplet med lægen, kan man se Connerton som lægen der ikke beskæftiger sig med patienter, men kun udviklingen af nye metoder. Kertzer får doneret medicin, og formentlig også den rigtige, men glemmer at fortælle patienten hvilken sammenhæng der er mellem symptomerne, medicinen og den diagnose han har stillet. Bryan derimod er den der kommer tættest på at være "en god læge" Netop fordi han formår at kæde proces og resultat sammen til en analyse hvor der sker et løbende samspil mellem teori og empiri fra start til slut.

Som jeg har argumenteret for gennem opgaven skal der to ting til for at man kan snakke om en god etnografisk analyse, nemlig processen og resultatet. I praksis kan det være umuligt at skille de to fra hinanden, men ved at se dem som analytiske kategorier, som jeg har gjort her i opgaven har det været muligt at forholde sig til stoffet på en måde som kun kan lade sig gøre på det abstrakte analytiske plan. Man kan sige at i sig selv ville de teoretiske begreber intet være bevendt uden et konkret empirisk felt at bruge dem på, men omvendt ville resultatet alene heller ikke være noget bevendt uden der foregående proces. Hele kunsten indenfor antropologisk analyse ligger i formidlingen. Men netop kunsten både at kunne favne den abstrakte teoretiske del og derefter at få det ført over på et samfund, på en måde der er acceptabel for dem den handler om, -det er præcist det der er målet i en god analyse.

7. Kilder

Bryan, Dominic. *Orange parades the politics of ritual, tradition, and control.* PlutoPress
London 2000

Connerton, Paul. *How societies remember.* Cambridge university press 1989

Kertzer David. *Rituals, politics, and power* introduction kap. 1,5,7 og 9.
Yale university press New haven and London 1988

Scott James C. *Domination and the Arts of Resistance hidden transcripts* Yale university
press New haven and London 1990

(a) [http://www.ethnopolitics.org/archive/volume III/issue 1/jarman.pdf](http://www.ethnopolitics.org/archive/volume_III/issue_1/jarman.pdf).

From Outrage to Apathy? The Disputes over Parades, Parades, 1995-2003
Neil Jarman, Institute for Conflict Research, Belfast

Hentet fra Internettet d. 5 / 1 2004